

VDANÁ ČI SVOBODNÁ?

ROMAN — B. M. CROKEROVA.

Kapitola první.

DORÁČICE DÍVČINHO ČSTAVU.

Dům, na jehož dvořech stával se na leskle vyhlazené kovové desce několikými písmenami nápis: "Pán a slečna Harpérovy, divý a stav I. třídy," stal v nejdolejší kříž předstírající v Riverside, nejznamenitějšího to obchodního místa Anglie. Takových divých útvarů ve kterých poskytuje se divákům krom vyučování a vychování též bytu a celého zaopatření, kde žijí pod stálým dozorem svých pékounek a učitelůk, neopouštějí se ustav díve, dokud vychování a vzdělání jejich nebylo úplně ukončeno, je v Anglii velmi mnoho. Dům Harpérovy, jak krátce bývá obecně nazýván, byla mas kivi, o samotě stojící budova, která pýdně měla sloužit za vilu, a na boze všeho vkusu byla založena; značně byla pouze obdelnou, postranní přístavbou, která z venčí pokládána být mohla za kolkovi, počínaje od stáje až po síň kulečníkovou; zřídily ji dány Harpérovy svým vlastním nakladem a byla ona vlastním jevištěm jejich činnosti; sloven: byla to školní světnice ustavu.

Místnost ta osvětlována byla třemi okny, jejichž dolejší tabulky, jak se samo sebou rozumí, byly z neprůhlednějšího skla. Podlaha byla na třech místech pokryta kobereč třeverhrannými a v prostřed každého takového koberce stál pulc a pohodlna vyřezávaná lenoška, čímž naznačilo se mělo rozdělení školy ve tři třídy. Po stěněch rozvěšeny byly mapy, černé tabule, jakož i v různých místech zasazená školní pravidla a k vlastním užíváním a prospěchu žákůk.

Malé, uzké pulty s takovými též lavicemi, obelhrané piano, velká nástěnné hodiny s bílým ciferníkem a vysoká míž kolem lebu doplňovali soupravu, jak pokud šlo o pohodlí, tak i o její padnou ozdobu, nechceme-li k té to ozdobě počítati také omy dvě malé dívky, které právě teď seděly v školních lavicích v pozadí světnice, co ostatní chovanky v ustavu byly na obvyklé své procházce. Jedna z obou dívek seděla předstírala píchanu v ústech, aby zblavila se nenáviděná každodenní procházka, druhá, mladá třináctiletka, přítoutná na byla na školní světnice tím, že musila zasedati puceochy malých žákůk. Oběma loky a pulc opána, s rukama v rozecchaných vlnách, seděla zde první a přiléhala k práci druhé stále hovotila.

"Ale, má nejdražší Maddie, to to zavšívání puceoch je přec jen zatvorená práce. Nepřipadá ti to hrozně děsné tak, že by jsi raději skočila a utekla? Já bych to uspoň učinila," řekla první.

"Účec? Nesmysl, Flo! Kam bych utekla, i kdyby šláma ta myšlenka mi byla uspořáda, čemuž však není tak. Zapomínáš, že ne mnam v Anglii ani přátel, ani známých. Krom toho ani nejsem tak tuzo politování hodna, jak si myslíš," dala v odpověď druhá, aniž vyrušovala se z práce.

"Nu, jestliže ti nejsi hodna politování, pak bych tuze rada věděla, kdo by as byl," pokračovala spolužačka. "Nejprve stála jsi nejvyšše, byla jsi nejjednějši žičkou první třídy, nejlepší chovankou ustavu, hýčkána tmi dra čicemi — tímto lichořivým na zvem slečna Blewittova mnila vždy fideitkou ustavu a její deorty — "chodila jsi elegantně oblečena, měla jsi plně kapsy peněz, spala jsi v nejkrásnějším pokoji, směla jsi tam soubě v zímě dovotit si oheň, jakož i všechny možné kra tochvíle, připravovati si kavu, pít čerstvé francouzské víno, a blh vi co jeste, a když tak ubíhal rok za rokem a tobe je sedmnáct a jsi skorem hotova, je po všem. Tvůj otec přestane platit peníze, a že po oia tři čtvrtletí za tobe nezapláti, odlejí z tebe ty hrozne dračice hotovon Popelku. Třináctiletka učitelku, chovu malých dětí, dvěte pro všechno!" Spíš v podkroví komore-s hroznými malými Smithovými, myjes je, oblékáš je, ucíš je, ty, která ne potřebovala druhdy ani vykotit z pokoje, chodíš teď po kra mla a objeďnas potřeby, spraučíváš detské šaty, zavisas puceochy —"

Zde se malá vyvířila zmačovala, ne že by se jí nebylo dostava lo slovo, ale že jí došel dech.

"A není-li pak to přímo skvostné, že jsem s to žívití se prací?"

odpověděla druhá klidně, "Rada bych věděla, co by se uime bylo, kdybých neměla šit, spravovat a hodiny davat. Od těch dáms s té ži bych směla očekávati, že by mne živily na své utráty. Tod, kdy male žacký vyučují, v hodně je cvičení, a u indických dětí za stavím chovu, svůj cítěl si vydávám."

"Něc?" "Tazala se Flo sarkasticky, "Ty sama jako učitelka máš ony pro ustav svých sto li ber a nemusila bys sloužit jako učiva a svadlena. Mne se to přiči, ja bych zvdla, vidim-li, co od rana do večera od tebe všechno chitěti a jak uzavně se sebou nakládáš! Div bývala jsi jen je jako nejdražší Madelinou, jejich miláčkem, zlatým jejich srdčkem, vzornou žackou, teď říkáš ti prostě Madeline Westové anebo slečna Westové a jsi zdobavá, neobratná, líná a imperinentní. O, te Selina bych někdy na krk skočila a zakousla se do ní, jak mne to žolí!"

"Doufám, že že ty puce v sobě potlačíš," odpověděla Madeline s usměvem, navlekejce dlouhou nit černé vlny a počínaje zasívat jí velkou zejzí díru v puceoch. "Dány chovají se dosti lidumilně. Vždyť když to hroza rima pro ně, když peníze od ncho otce nedodochazě a ony musily po es-la dva čtvrtletí drahe ty učile hodny, zpová, malování a neneckého jazyka pítati ze svého. Signor Squaletti na příklad počítal si dva dolary za hodinu. A pak ty mě oblékáš! Jeste teď mne roz ráží horko, pomyslim-li si na ty peníze, které vydala jsem tehdy v pevné naději, že obvykle vancně chok od ncho otce všechno za se vyrovná. Tu na příklad byl bí lí oblek k slavnostním ukonče ní roku."

"V němž učinila jsi takový de jem na mladého pana Wynneho, přítelce rodiny Wolffertony?" skočila ji do řeči Florence s malým, ale významným shrbením svým loktem. "O, ano, na ten bílý oblek se dobře pamatuji."

"Ale, Flo, dej pokoj, tvj lokef píchá jako jeřáb," vykřikla při telněm červenání se. "Co pak se tyče Wynne je to, co mluvíš, či ty nesmysl. Krom toho přec viš, že paní Harpérova nám písně zakazala mluvití o podobných věcech."

"Však já vim, že to té dračce bylo velmi nepřijemno, když mla dě ten pan čtyry tance po sobě jen s sebou tančil. Také si pospí šla, by předstírala její oběma z zavaz sestřina Julia Flowera a řekla nám, že není dosti mladých mužů, hosťe že tančití musí, a jí ných takových hlouposti kopu. Pak ho přiměla k tomu, aby star rou paní Brownovou doprovodil k stolu, co tebe předstírající, že jsi tuze bloda, poslala spat, O, ano, všechno to jsem pozorovala. Vidíš jsem však také, že mla dě Wynne toho večera vábec jiz více netančil, nežbž že zady a přel se o zed' a tvařil se jako es-ta sedm mí dlouha. Snad že by si byl na tobe více ani nezvedel, kdyby té tak zjevně nebyly vystřnadily. Z hlouposti, které so tím dopustila, vzal si celou tu věc do hlavy; sama je s tím vln na. Poslal ti květiny, přehléžel každé neděle do našeho kostela a slečna Selina, směšna, hloupá ta knoona, dělala jako by všechny ty pozornostky platily jí. Jako-by se byl kdy o ni staral! A jak stále voníka k jeho květinám; Necht' jí to jde k duhu!"

"Ale, Flo, jak pak mžoš vědět, zdali ty květiny nebyly určeny pro ni?" tazala se druhá s usměvem. "Nemluvíme vie o staré to věci!"

"Ale já chci o ni mluvití!" zvolala Flo svolně. "Chci mluvití o tom oblekú ze zeleného sukna, který ti šil mužský krejčel, o tvém zhlumín, kožosinon vykládanou zblumku, o tvém pláši pro divadla a o bílém oblekú, o tom bílém oblekú, který ti vzaly."

"Nu, vždyť ony jey také zapla tily," odpověděla Madeliná klid ně; "jsem skoro ráda, že si ho opet vzaly, alespoň jsem jim o to méně důlna."

"Jsem jenom ještě ráda, že jim byly tve rukavice a botky přiků mále, jinak byly by ti urvaly i ty," mlavěla dále. "Botky a strave máje ty dračice velké jako učence koraly."

"Ale vždyť své nohy si ony samy neudělaly," odpověděla Mad die.

"Bože, jak rozzuminou jsi se stala! Stava blava na mladých ranenec!" Ale kdo pak tedy, smnil-li se ptat, dělal jim jazyky a jejich rozmary? Nohá buď chvala, že je to nej poslední rok zed' Pak s luhem casně vsitavám školní hodiny, vodou rozčleďné mla las, svove náky a vyškšene pastyky? S luhem dnoce a tre stnice? S luhem dnoce a luhro domit? Při tom Flo vzala ležetí tu slovník a vylidila jej až ke stropu a že se jí nepohodlo, aby rukama jej zase zachytila, dopa dí otevřevši tuze na podlahu.

"To je Mayový slovník, Flo," řekla Maddie. "Takovým zraho zením mu jisté krásu nepřibývá."

"Zjistíš-li zde jeste dlouho Madelinu, stanes se zrovna ta kovým protivným certem jako jsou ty dračice," zvolala Flo narúže. "Ty jsi jiz tak hrozně zmao drela, kdo by si pomyslel, vidi té tak o překot zavržití puceochy, že jsi byla jeste louského rak křídovoná a rozkřovoním živím ve škole a vždy ochotna, počkati provadentí suad, tanc měh, vonečka, koncorty a podob ných jinych kratochvíli! A vždy jsi svou volu prosadila a dračice pokazde dostaly ostrouhanou ovčičkou, kdyby jim bylo nupol do namatratí nebo proti tvym plá minu, což arej — důlně spravodlivě uznati — jen zřídka se stavlo lo. Ale, má draha Maddie, jak strasně jsi se to do doby zmao lni! Co se to z tebe stalo? Je to hrozne? Kdybys odjakživa byla bývala rádu učitelkou, ne by na všem tom nebyly anebo kdyby jsi uspoň byla šta do jiné školy, kde by nikdo byl neviděl, s jaké vuse ješ te scholou! Ale zde, na největší tve bývalé slavy sestoupu ti na nejnižší stupeň žebříku, to je strasně! Divimam se čisto, že to vydržíš!"

"Ja také," odpověděla Madeliná, potlačuje slzy, kterými zalily se jí oči. "A ty, Flo, mi ukol mji neoblenješ, když všechny vylde vždy znovu a znovu opaku jes. Musim! To všechno směřet, at' ečet nebo necht, Neními! Ji ne volby; nevím, kam bych šla, než se miš otce vrati. Nejprve, co bych učinila mohla, jest byti trepivla a hledět, jak bych Harpérovy svou prací splatití mohla to, co na mne vynaložili."

"Jim spáčetí?" zvolala Flo pohrdavě. "Jako by po devět rokú nebyli s sebou dobře pochodili! A toť když tvj otec nemže jim obvyklé poukázky zasílati a když slasy, že mu jest pekónavati nenasní v obelohé, mély ti povolí delší službu a mti všeti svoty vystaví! Není-li pravda, jiz více než rok neslyšela jsi o svém otci ničeho?" dodala ve své obvyklé bezohlednosti.

"Ne, za šestnáct měsíců ani nejmínsno!" odpověděla Mad die.

"Kdyby byl zemřel, valně by té sedce nebeloho," pokračovala Flo veze všeho takvta a jemno té, kterým mladé dívky nezřídka se významují. "Vždyť jsi jej viděla naposledy, když jsi byla jeste zeela malým dítětem; při šla jsi sem v sedm letech z Au stralie, není-li pravda? Je ti te dy eizim."

"V jistém smyslu ano; on však jest přec živin otcem a ja to tu šim, že se opit vidimno a sice br jo jiz," ovdělala Madeliná, sbalu je par puceoch a oči od své při telně odvraceje.

"Bah, kdo bude věřiti předtu eham! Mela jsem takéž předtu eham, že mi můj tatínek v posled nich prázdninách koupil malého pony a kočarek a desně jsem se zklamala! Kdyby tvj otec jeste žil, dal by o sobě vědět. Vim, že to není ležke, pakli ti to všechno tak říkam, ale co by prospelo za balovat véc do nějakého plastiku a nebo strikat hlava do psku je ko psťos? Div nebylo později mu šis přec svůj stav jasně poznati."

"Myslíš, abyš se pokládala za sítorku?" ptala se Madeliná chve jím se hlaseem. "Pokud mi zby vá jen záblesk nádeje, neodhod lum se k tomu. Ty, která doma máš otec, matku a pet bratrí, mi už také mluvíš, ale ja v celém svete nemam než jedinkého spít zněného člověka a ztratim-li to hou, ztratim všechno!"

"No, pak tedy doufam a přejí ti, aby tve předtuchy lepe se spl nily, než ne," rekla Flo. "A zde jiz také devcata se vrací," dodala mrazute, když rada postav vždy dva a dvě v páru ubírala se mí mo okna. "Jsou přec jen hloupé a nudny. Chovék by myšli, že jsou tenrve čtvtí hodiny z domu a zde jiz opit nastupují počeo dno zpět a ruzí nás v našu nemu cenné zábavě."

Flora Blewittova, která tak doleží znala mluvití od plie, a u radejí žala v jejich čitlivosti, — ona sama, jak tvrdila nemela žádného cíta, který by bylo lze urazit — byla mladá, zavallá dívka šestnáctiletá, s ostře vřso vaným nosem, hnědými vlasy, modrýma, sedmá očima, a směde plati, plati, která šle nevzbužo

vala, podobně než nějakého přímo sent eži krve, která však přece podle polhodna býti mohla ja snuden, než bílou. Byla plüma, vysřitdní, moudrá a lenivá. Flo ra byla by dovedla všeho, kdyby byla chdla, ale ona chdla zrad ka, a podhodil na prvom sobelohé v posledních skámecích třídy bylo jí milejší, než čitidostive suadit a hrozne usliš po prvom nu sté.

Jako jedina dcera bohatého ob chodníka a majitelé lodi, rozzmaz lené, vyškolené díte, byla také i ve škole nabytá k svévoli a neodvláštni. Krom toho byla, na to není zadu pekny vs a pova že mladého devčete, sobekom a meoi svými spolužákami málo oblíbenou. Rada se vypořádavla, sama však nerada zloho zapuče ja a studou nebyla s ním, leč s dobrými radami, které davala k lepšimú rade a záhma. Jen malokterá požívavla vřady její náklonnosti, a měli li vřace nejaké příležitě v Harpérovy domú, tož bylo to ona mladá dev če, která tu s kosom všimnom beznaméřně rozedraných puceoch seděla vedle ní a vancě a hrovně puceochy zastavala.

Madeliná Westrová byla nara zena z Melbourne a Australi a jako sedmileté dítě ead jí otce do Harperského ustavu. Loh nabež ta se jiz deset rokú za tu dobu z nežního, ale všimnoho děka vyrostla v neobvykle hože mla de devce. Madeliná měla prokras né, tmavé vlasy, rovněž takové bry a rasy oči, které o dva od stavy byly světlejší. Ale její vlast ní krása byla v barvě plati, v čistě střích vřech tváři a v oběchté mne tvaru malé hlavy, která na pěkné siji bezvadně spočívavla ji na ramenech. Její pl' byla s přiměšením bíleho karmínu na tenci jak mléko líka, a tak jem ná, že domývali jme se pozoro vati vřimí krve, kdykoli jí při nejakém slovíu nebo pohledu do tváře vstoupila. Krom toho byla velká, štíhlá, velmi přívabná, ži va, velmi obratná a cila a vždy hrozna vřimouti se střiduhlaví ľud' do nějaké zábavy anebo do nějaké posestítosti. Taková, dobře rozuzněná, byla jeste před rokem.

Ze čtyřech chovanké ustavu Harpérovy byla ona ta nejbez, nejohodivovnějši, a přes tuto okolnost, která k sympatiím u ženských obyčejně nepomáha, byla oblíbena jak u svých spolu žákůk, tak i u učitelů a služeni ctva v domě, její oblíba docela i vřimně přetvárala strašny ton obrat osudu, že z bohaté australské dedičky stala se neplacené otravné učitelky; ale ona sama se změnila. Deji stěsnim zářeči tvář, její veselý smích, veselé od povědi, spokojeně propřevová ní lehký tancij krok zmluzly s elegantními obleký, klobouky a střevičky, které měla tak tuze na dá. Venci jejim žackám stala se z ní velmi dospěla, mladá dama, usnělého, zdřevnělého chování a dobrovolné zblkla se svého po stavem jako "kratoška školy."

Je v zímě a strašně mrazivý den, co opět jedenkrát vstupuje me do školní světnice Harpéro vyh donu. Spový oheň v kám neč za drátěnou mříží jen neda statečně zahřívá ohromnou pro storu s toliká okny a dveřmi. Ve velkém tom sále z velké části je zima jak v pínici a žacký proto dvoji radou sluhky se kolem ka mla, kde dělají pekelný povyk, ježto nikdy mti nemluvíva jich najednou, než čtyry. Je to hluk jak by si tu vrány byly usedy. Je to pňhodinka po čaji, kdy ú plně jsou samy sobě ponechány a ony té chvíli používají, aby si nabraly celé hodiny stáru a mabrati a francouzské konversa ce. Zábava je velmi nenucena a tu a tam i poněkud neuhlazená; neboť krom Madeliny není při tonna učitelka žádná a mohla i ona vřace za učitelku být pova žována.

Stála u vzdalenějšího pulcu, sklóněna nad křídovon krosku, na které pracovala při světlé lampičky; neboť plyn ve škole světlé nebyval rozsvěcován před pl sekrou hodinou. Bylat' ohlve soumraku tak krásná, jak spojitě říditelky ustavu asi ava žovat a zároveň tak loáimí."

Chl v kamech bylo rozstřá ho v tak jasny plamen, že tváče a postavy kamma obstupujících zbožovatelek ohně byly zřetelně k rozeznáni. Zvláště jasné dopa dlo světle na Izabelu Jonesovu, nynější vřadíky ve škole, která sedla na vysvěšeném sedadle u ka mome, jako by na trímě vydávala své zákony, prohlašovala své na boze, rozdávavla důtky aneb slunce své přímě svitli nechalav. Je hrozne dlouhá a tenká, je maji telouk značnó ohoného nosu, široké obratná, obelohla a shoivavá osoba s velkým se bezapřením, která od rana do večera opravdově a namáhavě pra covavla a sotva jeste připomínala svého, laskavého, lehkomyšlného motýlka, který v prošlioh devět letech předěleš poletov ávaním nosem, hnědými vlasy, modrýma, sedmá očima, a směde plati, plati, která šle nevzbužo

vala, podobně než nějakého přímo sent eži krve, která však přece podle polhodna býti mohla ja snuden, než bílou. Byla plüma, vysřitdní, moudrá a lenivá. Flo ra byla by dovedla všeho, kdyby byla chdla, ale ona chdla zrad ka, a podhodil na prvom sobelohé v posledních skámecích třídy bylo jí milejší, než čitidostive suadit a hrozne usliš po prvom nu sté.

Jako jedina dcera bohatého ob chodníka a majitelé lodi, rozzmaz lené, vyškolené díte, byla také i ve škole nabytá k svévoli a neodvláštni. Krom toho byla, na to není zadu pekny vs a pova že mladého devčete, sobekom a meoi svými spolužákami málo oblíbenou. Rada se vypořádavla, sama však nerada zloho zapuče ja a studou nebyla s ním, leč s dobrými radami, které davala k lepšimú rade a záhma. Jen malokterá požívavla vřady její náklonnosti, a měli li vřace nejaké příležitě v Harpérovy domú, tož bylo to ona mladá dev če, která tu s kosom všimnom beznaméřně rozedraných puceoch seděla vedle ní a vancě a hrovně puceochy zastavala.

Madeliná Westrová byla nara zena z Melbourne a Australi a jako sedmileté dítě ead jí otce do Harperského ustavu. Loh nabež ta se jiz deset rokú za tu dobu z nežního, ale všimnoho děka vyrostla v neobvykle hože mla de devce. Madeliná měla prokras né, tmavé vlasy, rovněž takové bry a rasy oči, které o dva od stavy byly světlejší. Ale její vlast ní krása byla v barvě plati, v čistě střích vřech tváři a v oběchté mne tvaru malé hlavy, která na pěkné siji bezvadně spočívavla ji na ramenech. Její pl' byla s přiměšením bíleho karmínu na tenci jak mléko líka, a tak jem ná, že domývali jme se pozoro vati vřimí krve, kdykoli jí při nejakém slovíu nebo pohledu do tváře vstoupila. Krom toho byla velká, štíhlá, velmi přívabná, ži va, velmi obratná a cila a vždy hrozna vřimouti se střiduhlaví ľud' do nějaké zábavy anebo do nějaké posestítosti. Taková, dobře rozuzněná, byla jeste před rokem.

Ze čtyřech chovanké ustavu Harpérovy byla ona ta nejbez, nejohodivovnějši, a přes tuto okolnost, která k sympatiím u ženských obyčejně nepomáha, byla oblíbena jak u svých spolu žákůk, tak i u učitelů a služeni ctva v domě, její oblíba docela i vřimně přetvárala strašny ton obrat osudu, že z bohaté australské dedičky stala se neplacené otravné učitelky; ale ona sama se změnila. Deji stěsnim zářeči tvář, její veselý smích, veselé od povědi, spokojeně propřevová ní lehký tancij krok zmluzly s elegantními obleký, klobouky a střevičky, které měla tak tuze na dá. Venci jejim žackám stala se z ní velmi dospěla, mladá dama, usnělého, zdřevnělého chování a dobrovolné zblkla se svého po stavem jako "kratoška školy."

Je v zímě a strašně mrazivý den, co opět jedenkrát vstupuje me do školní světnice Harpéro vyh donu. Spový oheň v kám neč za drátěnou mříží jen neda statečně zahřívá ohromnou pro storu s toliká okny a dveřmi. Ve velkém tom sále z velké části je zima jak v pínici a žacký proto dvoji radou sluhky se kolem ka mla, kde dělají pekelný povyk, ježto nikdy mti nemluvíva jich najednou, než čtyry. Je to hluk jak by si tu vrány byly usedy. Je to pňhodinka po čaji, kdy ú plně jsou samy sobě ponechány a ony té chvíli používají, aby si nabraly celé hodiny stáru a mabrati a francouzské konversa ce. Zábava je velmi nenucena a tu a tam i poněkud neuhlazená; neboť krom Madeliny není při tonna učitelka žádná a mohla i ona vřace za učitelku být pova žována.

Stála u vzdalenějšího pulcu, sklóněna nad křídovon krosku, na které pracovala při světlé lampičky; neboť plyn ve škole světlé nebyval rozsvěcován před pl sekrou hodinou. Bylat' ohlve soumraku tak krásná, jak spojitě říditelky ustavu asi ava žovat a zároveň tak loáimí."

Chl v kamech bylo rozstřá ho v tak jasny plamen, že tváče a postavy kamma obstupujících zbožovatelek ohně byly zřetelně k rozeznáni. Zvláště jasné dopa dlo světle na Izabelu Jonesovu, nynější vřadíky ve škole, která sedla na vysvěšeném sedadle u ka mome, jako by na trímě vydávala své zákony, prohlašovala své na boze, rozdávavla důtky aneb slunce své přímě svitli nechalav. Je hrozne dlouhá a tenká, je maji telouk značnó ohoného nosu, široké obratná, obelohla a shoivavá osoba s velkým se bezapřením, která od rana do večera opravdově a namáhavě pra covavla a sotva jeste připomínala svého, laskavého, lehkomyšlného motýlka, který v prošlioh devět letech předěleš poletov ávaním nosem, hnědými vlasy, modrýma, sedmá očima, a směde plati, plati, která šle nevzbužo

vala, podobně než nějakého přímo sent eži krve, která však přece podle polhodna býti mohla ja snuden, než bílou. Byla plüma, vysřitdní, moudrá a lenivá. Flo ra byla by dovedla všeho, kdyby byla chdla, ale ona chdla zrad ka, a podhodil na prvom sobelohé v posledních skámecích třídy bylo jí milejší, než čitidostive suadit a hrozne usliš po prvom nu sté.

Jako jedina dcera bohatého ob chodníka a majitelé lodi, rozzmaz lené, vyškolené díte, byla také i ve škole nabytá k svévoli a neodvláštni. Krom toho byla, na to není zadu pekny vs a pova že mladého devčete, sobekom a meoi svými spolužákami málo oblíbenou. Rada se vypořádavla, sama však nerada zloho zapuče ja a studou nebyla s ním, leč s dobrými radami, které davala k lepšimú rade a záhma. Jen malokterá požívavla vřady její náklonnosti, a měli li vřace nejaké příležitě v Harpérovy domú, tož bylo to ona mladá dev če, která tu s kosom všimnom beznaméřně rozedraných puceoch seděla vedle ní a vancě a hrovně puceochy zastavala.

Madeliná Westrová byla nara zena z Melbourne a Australi a jako sedmileté dítě ead jí otce do Harperského ustavu. Loh nabež ta se jiz deset rokú za tu dobu z nežního, ale všimnoho děka vyrostla v neobvykle hože mla de devce. Madeliná měla prokras né, tmavé vlasy, rovněž takové bry a rasy oči, které o dva od stavy byly světlejší. Ale její vlast ní krása byla v barvě plati, v čistě střích vřech tváři a v oběchté mne tvaru malé hlavy, která na pěkné siji bezvadně spočívavla ji na ramenech. Její pl' byla s přiměšením bíleho karmínu na tenci jak mléko líka, a tak jem ná, že domývali jme se pozoro vati vřimí krve, kdykoli jí při nejakém slovíu nebo pohledu do tváře vstoupila. Krom toho byla velká, štíhlá, velmi přívabná, ži va, velmi obratná a cila a vždy hrozna vřimouti se střiduhlaví ľud' do nějaké zábavy anebo do nějaké posestítosti. Taková, dobře rozuzněná, byla jeste před rokem.

Ze čtyřech chovanké ustavu Harpérovy byla ona ta nejbez, nejohodivovnějši, a přes tuto okolnost, která k sympatiím u ženských obyčejně nepomáha, byla oblíbena jak u svých spolu žákůk, tak i u učitelů a služeni ctva v domě, její oblíba docela i vřimně přetvárala strašny ton obrat osudu, že z bohaté australské dedičky stala se neplacené otravné učitelky; ale ona sama se změnila. Deji stěsnim zářeči tvář, její veselý smích, veselé od povědi, spokojeně propřevová ní lehký tancij krok zmluzly s elegantními obleký, klobouky a střevičky, které měla tak tuze na dá. Venci jejim žackám stala se z ní velmi dospěla, mladá dama, usnělého, zdřevnělého chování a dobrovolné zblkla se svého po stavem jako "kratoška školy."

Je v zímě a strašně mrazivý den, co opět jedenkrát vstupuje me do školní světnice Harpéro vyh donu. Spový oheň v kám neč za drátěnou mříží jen neda statečně zahřívá ohromnou pro storu s toliká okny a dveřmi. Ve velkém tom sále z velké části je zima jak v pínici a žacký proto dvoji radou sluhky se kolem ka mla, kde dělají pekelný povyk, ježto nikdy mti nemluvíva jich najednou, než čtyry. Je to hluk jak by si tu vrány byly usedy. Je to pňhodinka po čaji, kdy ú plně jsou samy sobě ponechány a ony té chvíli používají, aby si nabraly celé hodiny stáru a mabrati a francouzské konversa ce. Zábava je velmi nenucena a tu a tam i poněkud neuhlazená; neboť krom Madeliny není při tonna učitelka žádná a mohla i ona vřace za učitelku být pova žována.

vala, podobně než nějakého přímo sent eži krve, která však přece podle polhodna býti mohla ja snuden, než bílou. Byla plüma, vysřitdní, moudrá a lenivá. Flo ra byla by dovedla všeho, kdyby byla chdla, ale ona chdla zrad ka, a podhodil na prvom sobelohé v posledních skámecích třídy bylo jí milejší, než čitidostive suadit a hrozne usliš po prvom nu sté.

Jako jedina dcera bohatého ob chodníka a majitelé lodi, rozzmaz lené, vyškolené díte, byla také i ve škole nabytá k svévoli a neodvláštni. Krom toho byla, na to není zadu pekny vs a pova že mladého devčete, sobekom a meoi svými spolužákami málo oblíbenou. Rada se vypořádavla, sama však nerada zloho zapuče ja a studou nebyla s ním, leč s dobrými radami, které davala k lepšimú rade a záhma. Jen malokterá požívavla vřady její náklonnosti, a měli li vřace nejaké příležitě v Harpérovy domú, tož bylo to ona mladá dev če, která tu s kosom všimnom beznaméřně rozedraných puceoch seděla vedle ní a vancě a hrovně puceochy zastavala.

Madeliná Westrová byla nara zena z Melbourne a Australi a jako sedmileté dítě ead jí otce do Harperského ustavu. Loh nabež ta se jiz deset rokú za tu dobu z nežního, ale všimnoho děka vyrostla v neobvykle hože mla de devce. Madeliná měla prokras né, tmavé vlasy, rovněž takové bry a rasy oči, které o dva od stavy byly světlejší. Ale její vlast ní krása byla v barvě plati, v čistě střích vřech tváři a v oběchté mne tvaru malé hlavy, která na pěkné siji bezvadně spočívavla ji na ramenech. Její pl' byla s přiměšením bíleho karmínu na tenci jak mléko líka, a tak jem ná, že domývali jme se pozoro vati vřimí krve, kdykoli jí při nejakém slovíu nebo pohledu do tváře vstoupila. Krom toho byla velká, štíhlá, velmi přívabná, ži va, velmi obratná a cila a vždy hrozna vřimouti se střiduhlaví ľud' do nějaké zábavy anebo do nějaké posestítosti. Taková, dobře rozuzněná, byla jeste před rokem.

Ze čtyřech chovanké ustavu Harpérovy byla ona ta nejbez, nejohodivovnějši, a přes tuto okolnost, která k sympatiím u ženských obyčejně nepomáha, byla oblíbena jak u svých spolu žákůk, tak i u učitelů a služeni ctva v domě, její oblíba docela i vřimně přetvárala strašny ton obrat osudu, že z bohaté australské dedičky stala se neplacené otravné učitelky; ale ona sama se změnila. Deji stěsnim zářeči tvář, její veselý smích, veselé od povědi, spokojeně propřevová ní lehký tancij krok zmluzly s elegantními obleký, klobouky a střevičky, které měla tak tuze na dá. Venci jejim žackám stala se z ní velmi dospěla, mladá dama, usnělého, zdřevnělého chování a dobrovolné zblkla se svého po stavem jako "kratoška školy."

Je v zímě a strašně mrazivý den, co opět jedenkrát vstupuje me do školní světnice Harpéro vyh donu. Spový oheň v kám neč za drátěnou mříží jen neda statečně zahřívá ohromnou pro storu s toliká okny a dveřmi. Ve velkém tom sále z velké části je zima jak v pínici a žacký proto dvoji radou sluhky se kolem ka mla, kde dělají pekelný povyk, ježto nikdy mti nemluvíva jich najednou, než čtyry. Je to hluk jak by si tu vrány byly usedy. Je to pňhodinka po čaji, kdy ú plně jsou samy sobě ponechány a ony té chvíli používají, aby si nabraly celé hodiny stáru a mabrati a francouzské konversa ce. Zábava je velmi nenucena a tu a tam i poněkud neuhlazená; neboť krom Madeliny není při tonna učitelka žádná a mohla i ona vřace za učitelku být pova žována.

Stála u vzdalenějšího pulcu, sklóněna nad křídovon krosku, na které pracovala při světlé lampičky; neboť plyn ve škole světlé nebyval rozsvěcován před pl sekrou hodinou. Bylat' ohlve soumraku tak krásná, jak spojitě říditelky ustavu asi ava žovat a zároveň tak loáimí."

Chl v kamech bylo rozstřá ho v tak jasny plamen, že tváče a postavy kamma obstupujících zbožovatelek ohně byly zřetelně k rozeznáni. Zvláště jasné dopa dlo světle na Izabelu Jonesovu, nynější vřadíky ve škole, která sedla na vysvěšeném sedadle u ka mome, jako by na trímě vydávala své zákony, prohlašovala své na boze, rozdávavla důtky aneb slunce své přímě svitli nechalav. Je hrozne dlouhá a tenká, je maji telouk značnó ohoného nosu, široké obratná, obelohla a shoivavá osoba s velkým se bezapřením, která od rana do večera opravdově a namáhavě pra covavla a sotva jeste připomínala svého, laskavého, lehkomyšlného motýlka, který v prošlioh devět letech předěleš poletov ávaním nosem, hnědými vlasy, modrýma, sedmá očima, a směde plati, plati, která šle nevzbužo

vala, podobně než nějakého přímo sent eži krve, která však přece podle polhodna býti mohla ja snuden, než bílou. Byla plüma, vysřitdní, moudrá a lenivá. Flo ra byla by dovedla všeho, kdyby byla chdla, ale ona chdla zrad ka, a podhodil na prvom sobelohé v posledních skámecích třídy bylo jí milejší, než čitidostive suadit a hrozne usliš po prvom nu sté.

Jako jedina dcera bohatého ob chodníka a majitelé lodi, rozzmaz lené, vyškolené díte, byla také i ve škole nabytá k svévoli a neodvláštni. Krom toho byla, na to není zadu pekny vs a pova že mladého devčete, sobekom a meoi svými spolužákami málo oblíbenou. Rada se vypořádavla, sama však nerada zloho zapuče ja a studou nebyla s ním, leč s dobrými radami, které davala k lepšimú rade a záhma. Jen malokterá požívavla vřady její náklonnosti, a měli li vřace nejaké příležitě v Harpérovy domú, tož bylo to ona mladá dev če, která tu s kosom všimnom beznaméřně rozedraných puceoch seděla vedle ní a vancě a hrovně puceochy zastavala.

Madeliná Westrová byla nara zena z Melbourne a Australi a jako sedmileté dítě ead jí